YNGVE HERMELIN

25/9 1862 — 5/7 1954

När Pappa den 5 juli 1954 gick ur tiden, var han över 91 år gammal. Ett långt liv av träget arbete låg bakom honom. Jag vet inte om han var stolt över sin gärning — Pappa sade sällan något om vad han själv tyckte och kände — men nog borde han ha kunnat vara det.

Han växte upp som nummer 4 av 10 syskon på Thorsvi, som han var så djupt fästad vid, att han hela sitt liv fortsatte att tala om Thorsvi som hemma. Bröderna hade skolhushåll i Uppsala, och där tog Pappa mogenhetsexamen 1882. Sedan följde Tekniska högskolan och så anställningar vid olika bruk i Mellan-Sverige (Österby bruk, Edsbro bruk, Vikmanshyttan, Kortfors). 1904 gifte han sig med den 18 år yngre Anna Cederbaum, och kort därefter kom han som bruksdisponent till Bångbro rörverk. Här gjorde han efter vad jag har förstått en betydande insats, men eftersom det har sagts mig, att Elias skall tala om honom som yrkesman, går jag inte närmare in på den saken.

Redan då föräldrarna gifte sig, hade Pappa känning av släktdövheten, och den tilltog sedan undan för undan. Så långt jag kan minnas tillbaka, var man tvungen att skrika, då man talade till Pappa. År 1914 begärde han avsked från Bångbro, därför att dövheten gjorde det alltför svårt för honom att vara personalchef för ett stort bruk. Men ännu i flera år fortsatte han sin verksamhet som verkställande direktör för Nya Kopparbergs bergslag, Hörks hytta o.s.v.

När han 1921 köpte Orrhammars gård utanför Flen och därmed släppte sitt gamla arbete som bergsingenjör, var han närmare sextio år, alltså den ålder då många börjar tänka på att dra sig tillbaka från arbetslivet. Men Pappa gick med obruten arbetsvilja in i en ny uppgift, en uppgift som dock var honom välbekant sedan barndomen, nämligen lantbrukarens. Så slöts ringen på nytt: som den siste av de sex Thorsvi-bröderna vände han åter till jorden, som alltid haft en så stark dragningskraft för Hermelinarna. Inte mindre än 25 år blev det honom ännu förunnat att verka i sin nya, fädernearvda gärning, och som i andra sammanhang gjorde sig också här hans duglighet gällande. När Pappa köpte Orrhammar, befann sig jordbruket om inte precis i lägervall så i alla fall i ett sådant skick, att det hette i trakten: På Orrhammar får dom alltid in skörden först — för det finns så lite att skörda. Men det talet hade länge-

sedan tystnat, då vi flyttade därifrån.

Det var förvisso inte lätt för någon av oss att bryta upp från Orrhammar, där vi alla vuxit fast under mer än trettio år (1946 hade Pappa överlåtit gården på oss tre syskon). För Pappa måste det mer än t.o.m. för Mamma ha känts som det definitiva avskedet från mannaålderns dagsverke. Han bar det med stoisk behärskning, men nog var det tydligt, att han tacklade av. Det var förunderligt att se, hur han under denna sista period av sitt liv mer och mer kom att likna sin egen far, pappa Carl. Liksom denne hade han varit en kraftnatur, van att befalla och bli åtlydd, med stora fordringar på sig själv och andra, med mycket sinne för praktiska värv och ganska litet till övers för det som Heidenstam kallar "det kvinnligt veka i mänskosinn". Och liksom pappa Carl blev han på gamla dagar så rörande blid och foglig, så tacksam för vänlighet, så finkänslig i sitt tafatt rörande sätt att visa tillgivenhet och kärlek.

Jag har redan talat om Pappas dövhet. Till sin läggning var Pappa tyst och ganska inbunden, och helt naturligt ökades denna benägenhet att sluta sig inom sig själv av hans dövhet. Det var en tung prövning både för honom och för oss alla, som stod honom nära, trots hans i mångt och mycket föredömliga sätt att bära sin börda. Aldrig lät han undslippa sig ett ord av klagan, aldrig visade han ens skymten av martyrmin och av den misstänksamhet, som ju så ofta lär åtfölja dövheten, märktes inte ett spår.

Även i andra sammanhang framträdde denna behärskning, denna förmåga att acceptera motgångarna utan att göra något väsen av det. När det hade regnat i dagar och veckor, så att skörden grodde och ruttnade bort, stod han ibland och såg ut genom fönstret på all vätan, och så vände han på klacken och gick därifrån med en liten suck. Inte jämrade han sig och inte blev han utom sig. Kverulans ligger ju annars nära till hands för en lantbrukare, som måste hålla till godo med vädret, hur bedrövligt det än är, och som också frestas att skylla alla möjliga misslyckanden på ogynnsamma yttre förhållanden. Men allt sådant var honom helt främmande.

Pappa var i ganska ovanlig grad fysiskt orädd. Det var nog inte enbart roligt för Mamma, då hon en gång, när Pappa var i sjuttioårsåldern, hittade honom uppflugen på en rankig stege, som han placerat på en stol, som i sin tur stod på ett bord, ifärd med att tukta ett spaljéträd, som växte mot ena gavelväggen. Och det gjorde ju inte saken bättre att han inte hörde, när Mamma ropade på honom.

En annan gång klev han upp i vindmotorn för någon reparation och stod där på den lilla plattformen, c:a 1 m i diameter och utan något räcke omkring.

Det tyckte Mamma var för hemskt, så hon övertalade Pappa att låta bli, och nästa gång det blev fel på vindmotorn vidtalades trädgårdsmästaren, som varit sjöman och som säkert var fyrtio år yngre än Pappa. Men när trädgårdsmästaren kom ned igen, var han vit i ansiktet och hade fått en nervchock. Så det blev ingen annan råd än att ta ned vindmotorn och skaffa elektrisk motor att pumpa upp vatten i stället.

Ett annat framträdande drag hos Pappa var den förmåga han hade att utan några stora åthävor få människor att göra som han ville. Han väckte respekt och aktning hos dem han hade att göra med, och människor fogade sig instinktivt och utan gensägelse i att han tog ledningen. Han hade den borne ledarens förmåga att organisera och villighet att ta ansvar.

Om Pappas förhållande till barnbarnen borde väl också något sägas. Han var inte i vanlig mening barnkär och förstod sig egentligen mycket litet på att handskas med barn. Men att han var intresserad av barnbarnen och fäst vid dem framgick på många sätt. Jag minns hans roade min, då vår äldste pojke Magnus stod bredvid honom och skrek i hans hörlur för att delge honom sina funderingar om någonting, och jag minns flera år senare, hur Lars, vår yngste, stod i sin barnhage och sträckte armarna mot morfar. Det är svårt att säga vilken av de två, som var mest förtjust. Genom hela sitt liv bevarade Pappa också något av pojkaktighet: jag kommer ihåg, hur han sista våren han levde stannade på gatan för att med sin käpp göra fåror för smältvattnet att rinna i.

Det drag som mest präglade Pappas karaktär var väl i alla fall hans omutliga rättskänsla. Mamma hade ju på det hela taget mera sinne för ideella värden, men var också impulsivare och lättare påverkad av sympatier och antipatier. Jag vet att hon obetingat litade på Pappas omdöme om vad som var rätt, då hon själv kände sig osäker. Och att han var så uppskattad som chef berodde framför allt på att han var absolut rättvis.

I föräldrahemmet har sedan många år funnits en kopia av porträttet av min farfars farfars farfar, Olof Hermelin. Ofta stannade tillfälliga besökare framför den och förvånade sig över hur starkt Pappa påminde om honom. Jag minns en städhjälp, som spontant utropade: Men det är ju baron opp i dagen! Till läggningen hade Pappa nog mera likhet med en annan av våra gemensamma förfäder, bergsrådet Samuel Gustaf Hermelin. Arbetsförmågan, den praktiska dugligheten, den omutliga hederligheten var utmärkande för dem båda. Men nog fanns det också något av en gammal karolin i Pappas väsen, en viss kärvhet på ytan och en rätlinjighet i karaktären, som jag föreställer mig som utmärkande för karolinernas släkte. Så har Pappas gestalt drag från både Olof och Samuel Gustaf, och i hans minne blir sambandet med förfäderna levande för mig.

Ellen Dahlgren, f. Hermelin

Tal hållet efter Yngve Hermelins
jordfästning.
(vid middagen)

När en av våra kära dött, kan vi bevara bilden av den bortgångnes personlighet i våra hjärtan, men vi kan aldrig ge någon, som ej minns honom, en rätt föreställning om hurudan han verkligen var. Ett än så utmärkt porträtt i förening med en än så fullkomlig karakteristik åstadkomma dock tillsammans ingen verklig avbild av själva det svåråtkomliga och underbara, som vi kalla personligheten.

Vad Pappa Yngve beträffar, har det för mig varit en sorg genom åren, att jag aldrig fick lära känna honom, medan han ännu var i sin fulla krafts dagar. När jag mötte honom i livet, hade ett svårt lidande märkt honom och för den, som inte ägde särskilda förutsättningar, rest en mur kring hans personlighet.

Men muren var ej solid; den var genombruten. Drag efter drag av Pappa Yngves väsen trädde fram för ens blick, man anade andra, och småningom tog något av personligheten gestalt för blicken.

När jag första gången träffade Pappa Yngve, var det under mycket säregna omständigheter. Han slog på vid gavel upp dörren till sitt gedigna och traditionsrika hem och tog emot mig som barn i huset. Mitt mottagande i det Hermelinska hemmet är ett rikt och mångskiftande kapitel, men just nu riktar jag endast blicken mot Pappa Yngve. Han tog emot mig på sitt tysta flärdfria sätt, utan fraser och vidunga ord, men äktheten i hans väsen grep mig omedelbart. Det var överväldigande att från första ögonblicket så absolut förbehållslöst mötas av en öppen famn. Under åren som sedan gått har jag så tydligt känt, att han givit också mig del av sin kärlek. Aldrig har jag så som jag velat sagt honom mitt hjärtas tack för.

Tidigt grep mig Pappa Yngves sätt att bära det tunga kors, som hans dövhet innebar. Mer och mer växte min beundran. Fantasien räckte ej till för att fatta lidandets djup, men jag såg hans stoicism som ett ouppnåeligt ideal. Ingen klagan, aldrig ens skymten av en martyrmin, som väl under sådana omständigheter de fleste av oss, medvetet eller omedvetet, inte kunnat undgå att visa.

Vidare märkte jag hur arbetsfylld hans tid var, hur han ständigt men utan jäkt fyllde dagens plikter, större eller mindre. Jag vet, att han ägde utmärkt fallenhet för praktiska värv av skilda slag. Att söka bedöma Pappa Yngve i detta hänseende är kanske ej min sak. Det gäller ett verksamhetsfält så skilt från mitt eget. Jag tycker mig dock ha en väg att något förstå honom. I mina studier har jag fått syssla en del med det 17:e seklets svenska stormän, och jag har fäst mig vid en speciell begåvningstyp, som var starkt representerad bland dem. En utpräglat praktisk begåvning, som i förening med seg energi och goda nerver gjorde dem kapabla till många slags

uppgifter. Jag har lärt mig att beundra män, som sedan de i fält allvarligt skadats till hälsa och lemmar, med heder löst svåra uppgifter i den civila förvaltningen; detta tack vare de nämnda egenskaperna. Det är ej heller utan, att jag även tycker, att Pappa Yngve, sådan jag sett honom, hjälpt mig att bättre förstå dessa gestalter från vår stormaktstid.

Det är för övrigt ganska naturligt. Deras blod flöt i hans ådror. Arvet från dem var kärnan i hans personlighet.

Jag minns heta och tryckande sommardagar på Orrhammar från de år, då den politiska vånda, som alltjämt pressar oss, var särskilt intensivt aktualiserad, då ångesten inför de fasor, som omgav oss och när som helst kunde svämma över oss, ville göra oss desperata och komma oss att önska att vi aldrig sett dagens ljus. När nyheterna nådde oss genom press och radio, tycktes ständigt något nytt illavarslande stå för dörren, och nerverna ville svika en. Pappa Yngve försummade aldrig att koppla på radion. Han tog sin hörlur och satte sig att lyssna. Ej en min förändrades i hans drag och när rapporten var slut stängde han av radion och återgick till dagens bestyr med samma lugn som förut. Så skall en man vara, tänkte jag.

Men vad som mer än allt förde mitt hjärta nära Pappa Yngves var hans förhållande till barnbarnen. Mellan honom och dem fanns ej den där muren, jag talat om. Båda parter förstod varandra omedelbart. Jag konkretiserar här några drag, som rör just Ellens och mina barn. Som helhet gäller det naturligtvis alla barnbarnen. Jag minns lille Magnus stolpa omkring på gården, fatta ett stadigt grepp i Morfars käpp och "språka" med honom. Jag ser för mig Brita med sina små späda händer repa till sig vackra blommor från rabatten vid stenfoten, och jag tycker mig se Morfar roat titta på henne. "Ja va ä de nu hon heter, din lilla flicka?" Så kom Elsa. "Kalle Glader" brukade Morfar kalla henne. Ellen sa mig nyss, att Lars dock var den som stod Morfars hjärta allra närmast av våra små.

Jag vet, att Magnus, Brita och Elsa skall minnas Morfar livet ut, och jag hoppas att så skall bli fallet också med Lars. Därför vill jag till sist uttrycka min glädje över att minnet av Pappa Yngves personlighet skall leva och värnas också inom den allra yngsta generationen.

Erik Dahlgren

Tal efter Yngve Hermelins jordfästning.
(vid middagen)

När en av våra kära dött, kan vi bevara bilden av den bortgångnes personlighet i våra hjärtan, men vi kan aldrig ge någon, som ej minns honom, en rätt föreställning om hurudan han verkligen var. Ett än så utmärkt porträtt i förening med en än så fullkomlig karakteristik åstadkomma dock tillsammans ingen verklig avbild av själva det svåråtkomliga och underbara, som vi kalla personligheten.

Vad Pappa Yngve beträffar, har det för mig varit en sorg genom åren, att jag aldrig fick lära känna honom, medan han ännu var i sin fulla krafts dagar. När jag mötte honom i livet, hade ett svårt lidande märkt honom och för den, som inte ägde särskilda förutsättningar, rest en mur kring hans personlighet.

Men muren var ej solid; den var genombruten. Drag efter drag av Pappa Yngves väsen trädde fram för ens blick, man anade andra, och småningom tog något av personligheten gestalt för blicken.

När jag första gången träffade Pappa Yngve, var det under mycket säregna omständigheter. Han slog på vid gavel upp dörren till sitt gedigna och traditionsrika hem och tog emot mig som barn i huset. Mitt mottagande i det Hermelinska hemmet är ett rikt och mångskiftande kapitel, men just nu riktar jag endast blicken mot Pappa Yngve. Han tog emot mig på sitt tysta flärdfria sätt, utan later och många ord, men äktheten i hans väsen grep mig omedelbart. Det var överväldigande att från första ögonblicket så absolut förbehållslöst mötas av en öppen famn. Under åren som sedan gått har jag så tydligt känt, att han givit också mig del av sin kärlek. Aldrig har jag så som jag velat sagt honom mitt hjärtas tack därför.

Tidigt grep mig Pappa Yngves sätt att bära det tunga kors, som hans dövhet innebar. Mer och mer växte min beundran. Fantasien räckte ej till för att fatta lidandets djup, men jag såg hans stoicism som ett ouppnåeligt ideal. Ingen klagan, aldrig ens skymten av en martyrmin, som väl under sådana omständigheter de fleste av oss, medvetet eller omedvetet, inte kunnat undgå att visa.

Vidare märkte jag hur arbetsfylld hans tid var, hur han ständigt men utan jäkt fyllde dagens plikter, större eller mindre. Jag vet, att han ägde utmärkt fallenhet för praktiska värv av skilda slag. Att söka bedöma Pappa Yngve i detta hänseende är kanske ej min sak. Det gäller ett verksamhetsfält så skilt från mitt eget. Jag tycker mig dock ha en väg att något förstå honom. I mina studier har jag fått syssla en del med det 17:e seklets svenska stormän, och jag har fäst mig vid en speciell begåvningstyp, som var starkt representerad bland dem. En utpräglat praktisk begåvning, som i förening med seg energi och goda nerver gjorde dem kapabla till många slags

uppgifter. Jag har lärt mig att beundra män, som sedan de i fält allvarligt skadats till hälsa och lemmar, med heder löst svåra uppgifter i den civila förvaltningen; detta tack vare de nämnda egenskaperna. Det är ej heller utan, att jag även tycker, att Pappa Yngve, sådan jag sett honom, hjälpt mig att bättre förstå dessa gestalter från vår stormaktstid.

Det är för övrigt ganska naturligt. Deras blod flöt i hans ådror. Arvet från dem var kärnan i hans personlighet.

Jag minns heta och tryckande sommardagar på Orrhammar från de år, då den politiska vånda, som alltjämt pressar oss, var särskilt intensivt aktualiserad, då ångesten inför de fasor, som omgav oss och när som helst kunde svämma över oss, ville göra oss desperata och komma oss att önska att vi aldrig sett dagens ljus. När nyheterna nådde oss genom press och radio, tycktes ständigt något nytt illavarslande stå för dörren, och nerverna ville svika en. Pappa Yngve försummade aldrig att koppla på radion. Han tog sin hörlur och satte sig att lyssna. Ej en min förändrades i hans drag och när rapporten var slut stängde han av radion och återgick till dagens bestyr med samma lugn som förut. Så skall en man vara, tänkte jag.

Men vad som mer än allt förde mitt hjärta nära Pappa Yngves var hans förhållande till barnbarnen. Mellan honom och dem fanns ej den där muren, jag talat om. Båda parter förstod varandra omedelbart. Jag konkretiserar här några drag, som rör just Ellens och mina barn. Som helhet gäller det naturligtvis alla barnbarnen. Jag minns lille Magnus stolpa omkring på gården, fatta ett stadigt grepp i Morfars käpp och "språka" med honom. Jag ser för mig Brita med sina små späda händer repa till sig vackra blommor från rabatten vid stenfoten, och jag tycker mig se Morfar roat titta på henne. "Ja va ä de nu hon heter, din lilla flicka?" Så kom Elsa. "Kalle Glader" brukade Morfar kalla henne. Ellen sa mig nyss, att Lars dock var den som stod Morfars hjärta allra närmast av våra små.

Jag vet, att Magnus, Brita och Elsa skall minnas Morfar livet ut, och jag hoppas att så skall bli fallet också med Lars. Därför vill jag till sist uttrycka min glädje över att minnet av Pappa Yngves personlighet skall leva och värnas också inom den allra yngsta generationen.

Erik Dahlgren.

Ställbergs Grufveaktiebolag
Disponenten

Ludvika den 25 maj 1956.

BS/IK

Bergsingenjören
Friherre Elias Hermelin
Carl Gustafs Stads Gevärsfaktori
Eskilstuna

Baron G.A. Klingspor har överlämnat till mig Eder förfrågan av den 8 ds beträffande Friherre Yngve Hermelin, som på sin tid var chef för AB Bångbro Rörverk. Då många år ha förflutit sedan Friherre Hermelin slutade sin verksamhet i Bångbro, finnes nu ej många kvar, som ha personligt minne från denna tid. Emellertid kvarlever en bestämd tradition från denna tid, vilken f.ö. bestyrkes av några äldre personer, som voro med, bland dem en Övervalsmästare Porat, och enligt deras samstämmiga utsago var den tid, då Friherre Hermelin var chef för Bångbro, en tid av kraftig utveckling och modernisering, framgångsrik såväl ur teknisk som ekonomisk synpunkt. Friherre Hermelin förde ett utpräglat patriarkaliskt regemente i dess bästa betydelse, varför han ock var mycket uppskattad av alla underlydande, och Bångbro fick namn om sig som en mönsterarbetsplats efter den tidens begrepp.

Under Friherre Hermelins tid vidtogos ingripande omläggningar av driften och förbättringar av arbetsmetoderna, så att Bångbro även i många hänseenden ur teknisk synpunkt låg framför många jämförbara svenska järnverk.

Vad som samstämmigt framhålles är den otroliga arbetsamhet för egen del, som Baron Hermelin lade i dagen, från bittida till sent övervakande alla detaljer i drift och förvaltning.

I förhoppning att dessa upplysningar äro till fyllest för ifrågavarande ändamål tecknar jag

Med utmärkt högaktning

B. Stein

Vid middagen på Thorsvi gård.

Lt. Ynges Hemvändningsdag. d. 21 Juli 1954.

Som jag är den enda av bror Ynges syskon som kunnat få vara med på denna dag, kan säga högtidsdag här på jorden, då han föds till ära i Thorsvi, det anmonsriska föräldrahemmet, så ville jag gärna få säga några ord.

Jag minns så väl, hur stämma många gånger med önskan i rösten brukade säga: "Stäm lille Ynge." och även med tårar emot, att han så länge gick ganska ensam. Men när han sedan vid rätt framskriden ålder föds sin stora sorg bud till sitt hem, så blev hemmet glädje-stort. — Pappa uppskattade varmt Ynges val av hemmadon och gladdes åt att han gick i sin Farfars fars. Samuel Gustafs. fotspår. — För oss yngre syskon, särskilt för "Bob och Brita" var han en ständig respektingivande stor-bror. Åldersskillnaden var ju ganska stor. Men vad som ej åstadkoms av vänskap på, när han tillsammans med de äldre bröderna kom hem från skolan i Uppsala var att han kunde göra så mästerliga trollkonster. Han hade en stor med mystiska små apparater. Den stod på en hylla mest i skymundan, och den betraktade vi med både vördnad och nyfikenhet.

Sedan min åren gått, så växte vi så småningom i fatt honom, och han blev för oss den trygge, lugne bror Ynge, som alltid så hjälpsamt välkomnade oss, när vi kommo till hans och Annas hem.

Jag vet att vi alla fyra nu överlevande systrar, fyra av den stora 10-faldiga systerskaran, äro med tacksamma hjärtan i dag, och vi tacka för allt gemensamt vi haft under de många levnadsåren, - och vi hoppas på återseende.

Ett varmt tack ville vi också säga Till vår kära Gunhild som gjort så mycket för att denna dagen skulle bli en så lyckad och god dag som möjligt.

Britta Lennström.

Tranås d. 21 Juli 1954.

Hållet vid middagen efter jordfästningen.

När en av våra kära dött, kan vi bevara bilden av den bortgångnes personlighet i våra hjärtan, men vi kan aldrig ge någon, som ej minns honom, en rätt föreställning om hurudan han verkligen var. Ett än så utmärkt porträtt i förening med en än så fullkomlig karakteristik åstadkomma dock tillsammans ingen verklig avbild av själva det svåråtkomliga och underbara, som vi kalla personligheten.

Vad Pappa Yngve beträffar, har det för mig varit en sorg genom åren, att jag aldrig fick lära känna honom, medan han ännu var i sin fulla krafts dagar. När jag mötte honom i livet, hade ett svårt lidande märkt honom och för den, som inte ägde särskilda förutsättningar, rest en mur kring hans personlighet.

Men muren var ej solid; den var genombruten. Drag efter drag av Pappa Yngves väsen trädde fram för ens blick, man anade andra, och småningom tog något av personligheten gestalt för blicken.

När jag första gången träffade Pappa Yngve, var det under mycket säregna omständigheter. Han slog på vid gavel upp dörren till sitt gedigna och traditionsrika hem och tog emot mig som barn i huset. Mitt mottagande i det Hermelinska hemmet är ett rikt och mångskiftande kapitel, men just nu riktar jag endast blicken mot Pappa Yngve. Han tog emot mig på sitt tysta flärdfria sätt, utan leter och många ord, men äktheten i hans väsen grep mig omedelbart. Det var överväldigande att från första ögonblicket så absolut förbehållslöst mötas av en öppen famn. Under åren som sedan gått har jag så tydligt känt, att han givit också mig del av sin kärlek. Aldrig har jag så som jag velat sagt honom mitt hjärtas tack därför.

Tidigt grep mig Pappa Yngves sätt att bära det tunga kors, som hans dövhet innebar. Mer och mer växte min beundran. Fantasien räckte ej till för att fatta lidandets djup, men jag såg hans stoicism som ett ouppnåeligt ideal. Ingen klagan, aldrig ens skymten av en martyrmin, som väl under sådana omständigheter de flesta av oss, medvetet eller omedvetet, inte kunnat undgå att visa.

Vidare märkte jag hur arbetsfylld hans tid var, hur han ständigt men utan jäkt fyllde dagens plikter, större eller mindre. Jag vet, att han ägde utmärkt fallenhet för praktiska värv av skilda slag. Att söka bedöma Pappa Yngve i detta hänseende är kanske ej min sak. Det gäller ett verksamhetsfält så skilt från mitt eget. Jag tycker mig dock ha en väg att något förstå honom. I mina studier har jag fått syssla en del med det 17:e seklets svenska stormän, och jag har fäst mig vid en speciell begåvningstyp, som var starkt representerad bland dem. En utpräglat praktisk begåvning, som i förening med seg energi och goda nerver gjorde den kapabla till många slags

Dödsfall

Yngve Hermelin död.

Friherre Yngve Hermelin, Malmköping, har avlidit. Han föddes den 25 september 1862 i Åsby, Torshälla landsförsamling, och var alltså nära 92 år gammal.

Efter studentexamen 1882 studerade han vid Bergshögskolan, där han avlade ingenjörsexamen 1885. Han hade sedan anställning vid Österby bruk 1886—1891, då han blev förvaltare vid Edsbro bruk i Uppland. 1899 fick han tjänst som överingenjör vid Vikmanshyttan. Efter fyra år kom han till AB Heroults elektriska stål som disponent, och 1905 blev han verkställande direktör vid AB Bångbro rörverk. År 1914 inträdde han som verkställande direktör för AB Nya Kopparbergs Bergslag och Ställbergs gruvor.

Han företog studieresor till USA, England, Tyskland och Frankrike och inköpte 1921 Orrhammars gård vid Flen, varifrån han flyttade till Malmköping. Han efterlämnar maka f. Cederbaum, samt tre barn.

Jordfästningen ägde rum på torsdagen och officiant var kyrkoadjunkt Bengt Mellström.

1954